

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 6
DẤU VẾT TRUYỀN THUYẾT

Kỳ 1:

-1-

Với những kinh nghiệm nghề nghiệp của mình, lại cộng thêm một vốn Hán tự phong phú, Công dư sức thực hiện yêu cầu của Hương và Hải chỉ trong khoảng mười phút. Nhưng anh chưa muốn làm lộ mình. Anh muốn có thời gian để suy nghĩ thật thấu đáo về những điều đã xảy ra và từ đó, tìm ra phương án xử trí tốt nhất.

Về chiếc bình thì không có gì đáng nói. Đây là loại bình sứ chân chim với những họa tiết trang trí quanh cổ và thân. Những họa tiết này có màu xanh ngọc. Riêng mảnh giấy, những chữ Hán trong đó cả nội dung như sau:

Sông núi giao hòa, há chẳng phải lòng trời đã muốn vậy?/ Khí thiêng đồn tụ nơi đây, ngàn năm Rồng vàng chẳng muốn về trời/ Thần linh còn để lại dấu vết nữa là con người/ Nơi Bạch Tượng gặp Hoàng Long ngàn năm vẫn còn con khát.

Theo ngày tháng còn ghi lại ở đây, mảnh giấy này đã có từ hơn 320 năm trước. Nhưng điều đáng nói nhất là những hình vẽ hoặc ký hiệu ở bên dưới những chữ Hán. Nếu nhìn toàn cục, có thể đoán đây là một bản đồ với những

gạch, những đường lượn sóng, những đường dích-dắc và những dấu hoa thị. Nhưng chúng biểu hiện cái gì? Công xoay xoay tờ giấy trên tay và xem xét nó từ những góc độ khác nhau nhưng vẫn chưa tìm ra được lời giải đáp.

Trong khi đó, từ vị trí của mình, Hải vẫn kín đáo theo dõi Công. Khi thấy anh bỗng ngả người ra, khoanh hai tay trước ngực và đưa mắt nhìn lên trần nhà với vẻ căng thẳng, hần nhẹ nhàng đứng lên đi tới cạnh và khẽ nhắc:

-Anh hút thuốc đi!

Công gật đầu, đưa tay với một điều thuốc lá. Hải nhanh nhẩu bật lửa cho anh. Hần hỏi bằng giọng khẽ khàng :

-Liệu có đọc được không anh?

-Cái gì? - Công ngẩng lên nhìn hần với vẻ bức dọc.

Hải có vẻ biết lỗi. Hần vội vã đưa hai tay ra phía trước:

-Dạ, không sao? Anh cứ làm việc đi!

Nói xong, hần định quay lại vị trí của mình. Nhưng Công đã giơ tay ra hiệu hần đứng lại. Anh chỉ vào mảnh giấy đang để trước mặt và hỏi:

-Tôi nghĩ rằng đây là một cái bản đồ. Anh có biết địa thế trong vùng Sơn Động này không?

Hải nhìn hút vào mảnh giấy như bị thôi miên. Công gợi ý:

-Anh nhìn những hình vẽ kia kìa. Có thể đó là một bản sơ đồ.

Câu nói ấy chưa dứt, Hải đã kêu lên bằng giọng hồi hộp:

-Ồ này! Đó là thung lũng Vàng.

-Anh nói sao? - Công thận trọng hỏi lại- Thung lũng Vàng à?

Hải sôi nổi :

-Chắc chắn rồi. Anh nhìn đây này: hai đường song song này là sông Hoàng. Còn đây, những cái gạch dích-dắc là dãy núi Sương Mù. Đúng rồi! Còn những đường lượn sóng kia là dãy đồi Quan. Không thể nhầm được!

-Vậy còn hai cái dấu hoa thị này? - Công hỏi tiếp.

Hải lắc đầu:

-Tôi không rõ. Nhưng đây đúng là sơ đồ của thung lũng Vàng. Anh nhìn mà xem này: Người vẽ đã đứng trên đồi Quan nhìn xuống thung lũng nên dòng sông lại bị đặt lên trên chứ không phải như trong thực tế hiện nay.

Công im lặng. Những điều Hải nói là sự thật hiển nhiên. Sau một lát suy nghĩ, anh gợi ý:

-Còn cái chỗ có những dấu hoa thị này thì sao nhỉ?

Hải lắc đầu:

-Về cái đó, tôi không biết!

-Ví dụ như có thể cả một mỏm đá, một cái miếu hoặc một cây cổ thụ nào đó chẳng hạn? - Công gợi ý tiếp.

Hải băn khoăn:

-Không. Ở đó hiện nay không có gì cả!

Công lại cúi xuống những hình vẽ. Có thể nói anh đã bị cuốn hút thực sự. Trong khi đó, Hải nhìn qua vai anh. Bỗng nhiên, hắn ta kêu lên:

-Mà có thể là... Đúng rồi. Nhất định là nó !

Nói xong, hắn ngồi luôn xuống bên cạnh Công. Anh chăm chú nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của hắn:

-Anh nói sao? Cái gì đúng?

-Đúng rồi. Thế mà tôi không nghĩ ra ngay - Hải nói luôn một hơi - Ở hai chỗ này có hai trái núi. Đây, chỗ này là núi Chân Thần. Còn đây, nhất định là núi Bạch Tượng!

-Anh nói rõ hơn xem nào ? - Công ngạc nhiên vì những cái tên mới mà Hải vừa thốt ra.

-Núi Chân Thần ở cuối thung lũng, nơi có con đường mòn đi thẳng về đây. Anh còn nhớ không? Ngọn núi ấy ở bên kia sông, đối diện với cái dốc bên này này.

Công gật đầu. Anh đã nhớ ra. Hải sôi nổi nói tiếp:

-Còn núi Bạch Tượng là đây. Nó nằm sát vào dãy Sương Mù, ngay bên cạnh thác Tlem. Nhìn từ xa, ngọn núi ấy rất giống một con voi màu trắng đang uống nước sông Hoàng.

Công im lặng. Những điều mà Hải nói chắc chắn không thể sai được. Rõ ràng hai dấu hoa thị là dùng để biểu thị hai trái núi. Trong khi đó, Hải vẫn tiếp tục:

-Người già ở đây vẫn kể lại rằng: Sở dĩ ngọn núi ở góc phía Đông - Nam của thung lũng có tên là núi Chân Thần là do trên đỉnh núi có một vết chân của “người Thần” để lại từ ngày xưa. Nhưng đó cũng chỉ là đồn đại thôi, vì chưa ai tận mắt trông thấy cả. Hơn nữa, đường lên đó rất khó trèo.

Khi nói những điều đó, Hải tỏ ra khá thông thuộc vùng này. Không nén được, Công buột miệng:

-Anh Hải là người vùng này à?

-Không. Tôi cùng quê với cô Hương. Nhưng tôi ở đây đã lâu rồi.

Hải nói và lảng tránh cái nhìn của Công. Ngay sau đó, quay trở lại với đề tài cũ:

-Như vậy, theo anh thì đây là bản đồ của thung lũng Vàng?

-Thì chính anh đã xác nhận rồi đây - Công trả lời.

Hải tỏ ra thắc mắc:

-Nhưng người ta vẽ nó để làm gì?

Công đã bị vẽ ngây thơ của Hải đánh lừa. Anh buột miệng:

-Tôi cũng chưa rõ. Nhưng có thể đây là sơ đồ chỉ dẫn nơi giấu những bí mật nào đó.

Câu trả lời ấy làm cho Hải trở nên nóng nảy như đang đứng trên ổ kiến lửa:

-Có thể như thế lắm ! Vậy còn nội dung của những chữ Hán kia?

Biết rằng mình đã lỡ lời, Công lấy giọng lạnh lùng:

-Tôi vẫn đang còn phải nghiên cứu thêm đã.

Hải gật đầu. Hấn lui ra cái góc của mình, trầm ngâm suy tính. Còn Công lại cúi xuống mảnh giấy với nét mặt dăm chiêu.

Làm thế nào bây giờ ? Có lẽ cách tốt nhất là cứ thực hiện đúng theo yêu cầu của bọn chúng. Một khi đã đánh hơi thấy những bí mật, dĩ nhiên Hải sẽ không để cho anh đi chừng nào hấn chưa biết trong mảnh giấy viết gì. Và Công có thể yên tâm rằng: dù biết được những lời dịch, còn lâu bọn chúng mới có thể lần được tới những bí mật.

Công đã quyết định thực hiện theo phương án ấy: thực hiện đúng theo yêu cầu của bọn chúng và vĩnh viễn rời bỏ mảnh đất này.

Quay sang phía Hải đang ngồi trên ghế như một con thú đang rình mồi, Công nói giọng bình thản:

-Anh cho tôi giấy bút ra đây!

Hải nhanh nhẹn thực hiện yêu cầu ấy. Hấn đặt lên bàn một xấp giấy trắng và một chiếc bút bic đã chuẩn bị sẵn từ khi nào. Công chậm rãi chép lại những lời dịch của mảnh giấy cổ, những lời dịch ấy, anh đã thuộc lòng. Khi anh chép xong, Hải đứng sau lưng vội vã đưa tay ra. Gần như là hấn giật lấy tờ giấy ghi lời dịch bằng một vẻ nôn nóng không giấu giếm!

-2-

Với bản tính thận trọng, sau khi đã vào đến Sơn Động, Dung và nhóm của mình không sang bên thung lũng. Chúng cắm lều bên này sông, ngay bên cạnh ngọn đồi nơi có khu nhà của đội rừng rumber số 10. Từ đó, Dung cho Phúc qua sông gọi bọn Lân, Hoàng, Linh tới để nắm tình hình trước khi quyết định phải hành động như thế nào.

Phúc bơi qua sông sang thung lũng Vàng. Hai giờ sau, hấn quay lại cùng với Lân và Linh. Cả bọn tụ họp trong căn lều của thị Dung căng tạm ở ngay gần bờ sông.

Khi vừa mới bước vào trong lều và nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Dung, Lân và Linh tỏ ra lúng túng. Thị còn chưa hỏi, Lân đã ấp úng phân bua:

-Chúng tôi không thể nào làm khác được! Cả ba thằng mà không chọi nổi một mình nó!

Thị Dung lừ mắt:

-Có mới, nói cũ hả? Tôi đã đối xử tử tế với các chú như thế. Các chú chóng quên thật đấy !

Linh cũng lên tiếng:

-Chúng tôi lại không đủ sức!

Thị Dung nhếch mép cười khẩy:

-Ông chủ mới trả cho các chú mỗi tuần bao nhiêu?

Lân và Linh không trả lời. Trong ánh mắt gườm gườm của chúng đã thấy ánh lên những tia phản ứng. Thị Dung cũng nhận ra điều đó nên chuyển giọng nhã nhặn hơn:

-Nói vậy thôi. Trước sau, tôi vẫn tin các chú! Khi nghe nói rằng các chú đã nhận làm cho thằng Trung, tôi đã nói với anh Khánh đó chỉ là một bước, lùi tạm thời khi đang ở thế yếu. Có phải vậy không, mình?

Dung nói và quay sang Khánh. Vẫn đề nguyên điều thuốc tủa khói trên môi, gã vệ sĩ ấy lạnh lùng gật đầu. Thị Dung nói tiếp bằng giọng đã trở lại bình thường, thậm chí còn hơi vui vẻ nữa:

-Kìa, hai chú ngồi xuống đi chứ! Tội mình làm chén rượu mừng hội ngộ cái đã. À, thế còn chú Hoàng đâu? Sao không thấy đến?

Những nét căng thẳng đã qua trên nét mặt Lân và Linh. Chúng ngồi xuống nền đất. Trong khi đó, Phúc bắt đầu lúi húi lôi từ trong ba lô ra mấy chai rượu, thuốc lá cùng với đồ nhậu khô và một cái đũa chó luộc vàng nhẫy. Vừa đón điều thuốc từ tay thị Dung, Lân nói:

-Thằng Hoàng bị sốt nằm hai ngày nay rồi!

Dung gật đầu. Sau đó, thị với chai rượu và thông thả rót ra năm cái chén:

-Nào, uống mừng hội ngộ! Từ nay, chúng ta sẽ lại sát cánh bên nhau!

Cả bọn cạn ly. Thị Dung quay sang hỏi Lân:

-Chú có thể cho tôi nghe qua tình hình một chút được không?

Dường như đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước, Lân gật đầu và nói liền một mạch:

-Hiện nay, ở trong thung lũng này đang có khoảng gần 700 người đào vàng. Trong số đó chỉ có khoảng gần 100 đứa làm thuê cho thằng Trung và con Hương. Số còn lại là dân tự do. Theo như chúng tôi được biết, mỗi ngày thằng Trung kiếm được chừng hơn ba chỉ. Trong tuần qua, đã xảy ra ở đây ba vụ sập hầm làm bốn thằng chết và hai thằng què chân. Ngoài ra còn có khoảng gần hai chục đứa bị sốt rét đang nằm liệt.

-Còn bọn “đĩa”? - Dung hỏi.

Lân gật đầu:

-Hiện có khoảng năm chục đứa buôn thúng bán mẹt và chủ các quán đang hoạt động trong khu vực này. Nhưng mạnh nhất vẫn là nhóm của con Hương. Nhóm này gồm sáu đứa, trong đó có ba thằng chuyên chạy hàng và hai đứa tên là Thịnh và Dung phụ giúp con Hương bán hàng. Bọn chúng độc quyền về rượu, thuốc phiện. Vừa bán hàng, con Hương cũng bao luôn cả việc buôn vàng. Vì sợ thằng Trung nên hầu hết những người đào vàng ở đây đều phải bán cho nó.

(Còn nữa)

Đức Dũng